

Tarnystė – Viešpaties ir pranašo kvietimas

Broliai ir seserys, kur buvote, kai pirmą kartą išgirdote prezidento Raselo M. Nelsono paaiškinimą, kad daugiau nebus namų ir lankomojo mokymo programos? Viešpats per Savo pranašą paskelbė naujesnį, šventesnį ir „didingesnį būdą tarnauti“. Kai pasistengsime, durys atsivers ir žmonės bus palaiminti. (Žr. prezidento Raselo M. Nelsono kalbas, pasakytas visuotinėje konferencijoje per kunigijos sesiją ir vadovų susirinkimą 2018 m. kovo 29 d.) Ar galvojote apie tai? Ko Viešpats tikisi iš jūsų ir manęs?

Gelbėtojas mokė: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: *kaip Aš jus pamilau, kad ir jūs mylėtumėte vienas kitą*“ (Jono 13:34, kursyvas pridėtas.) Tai įsakymas, tačiau taip pat ir kvietimas. Kvietimas tapti tokiems kaip Jis. Kol nesugebėsime mylėti taip kaip Jis, negalėsime išties tapti tokiais mokiniais, kokiais Jis nori, kad būtume. Šis kvietimas padės mums galvoti ne tik apie save, bet ir ištiesti ranką kitiems. Ištiesti ranką kitiems, nuoširdžiai jiems padėti, mylėti ir tarnauti – yra būtent tai, ką darytų Gelbėtojas. Darydami tai su tyra meile, ugdome tas Kristaus savybes, kurių mums reikia.

Prezidentas Nelsonas pridūrė, kad tarnaujantieji broliai ir tarnaujančiosios seserys, sužinoję apie narių, kuriems tarnauja, poreikius, pamaldžiai sieks apreiškimo iš Viešpaties. Tada jie stengsis pasirūpinti tais poreikiais taip, kaip veda ir nurodo Dvasia. Jų

tarnystė bus įkvėpta rūpinimosi ir tarnavimo su meile, kad pakeltų ir sustiprintų. Ką jūs lankote? Kaip galite jiems padėti? Neturite laukti, kol jums bus paskirta ką nors atlikti. Eikite pas Viešpatį ir pamaldžiai Jo klauskite, kaip galite būti instrumentu Jo rankose laiminant kitus. Jis jus švelniai įkvėps, kai mąstysite, ką galite padaryti, kad padėtumėte tiems, kuriems tarnaujate.

Kartais galime manyti, kad nenorime kištis į kitų žmonių gyvenimą ar kad ne mūsų reikalas, ką jie daro. Tačiau atminkite, kad tikrasis atsakymas į klausimą: „Argi aš savo brolio sargas?“, yra „taip“. Visi esame broliai ir seserys, ir mums reikia padėti vienas kitam. Ši nauja tarnystės programa leidžia mums padėti aplinkiniams įvairiais būdais. Mes galime (ir turėtume) kartkartėmis juos aplankyti, tačiau kartais tai reiškia,

VIETINĖS ŽINIOS

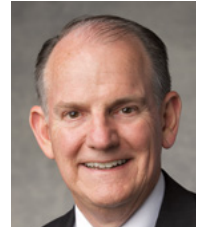
Bažnyčiai Lietuvoje jau dvidešimt penkeri

Gražina Stankūnienė

Lietuvos apygardos istorikė

2018 m. gegužės 19 d. Vilniaus maldos namai buvo sausakimšis. Švęsti jubiliejaus atvyko ne tik Vilniaus skyrių nariai ir svečiai, ne tik Kauno, Šiaulių ir Klaipėdos pastarųjų dienų šventieji, bet ir anksčiau Lietuvoje tarnavę misionieriai.

Vyresnysis Džeimsas B. Martino, Rytų Europos krašto prezidentas.

kad galime paskambinti ir paklausti, kaip jiems sekasi, pasakyti, kad pasigedome jų tą dieną, kai neatėjo, ar tiesiog išsiųsti jiems padrašinančią žinutę, kai jie galbūt jaučiasi prislėgti. Reguliariai klauskite Viešpaties, ką galite daryti. Padėkite tiems, kuriems tarnaujate, pajauti Dvasią savo gyvenime. Tapkite instrumentu kitiems palaiminti. Kai prarasime save tarnaudami Dievui, atrasime save ir patirsime džiaugsmą bei ramybę dalydamiesi šiomis palaimomis su kitais.

Kiekvienas turime savęs paklausti: „Ar esu toks tarnas, kokiu Gelbėtojas nori, kad būčiau?“, „Ką dar galiu padaryti, kad pasiečiau tų, kuriems tarnauju, širdį?“ Šie atsakymai ateis per Šventąją Dvasią, jei nuoširdžiai klausime. Kiekvienas statykime Viešpaties Bažnyčią tapdami vieningi ir padėdami vienas kitam artėti prie Viešpaties. ■

Renginys prasidėjo nuo skirtingų bažnyčios misijų pristatymo. Pagrindinė salėje misionieriai dalijosi savo patirtimi ir mokė, kaip trumpai ir aiškiai papasakoti apie Evangeliją ir supažindinti žmones su jų nešama svarbia

Baltijos misijos prezidentas Kirilas Pochilko kalba per jubiliejų

žinia apie Dievo karalystės sugražinimą žemėn pastarosiomis dienomis. Viena-
me iš susirinkimų namų kambarių Lie-
tuvos apygardos prezidentas Suisse su
žmona atvykusius supažindino su dabar
mūsų bendruomenėje vykdomomis
tarnystės programomis. Galima buvo
pamatyti ar patiems pabandyti siūti
antklodes, kurios bus skirtos Klaipėdos
nakvynės namų gyventojams. Dar kitoje
patalpoje vyko genealoginiam ir šeimos
istorijos darbui skirti užsiėmimai. Vaiku-
čiai galėjo smagiai pažaisti lauke arba
mokytis, kaip pasidaryti nuotaikingus
popierinius žaisliukus.

Oficialiąją šventės dalį pradėjo prieš
keturiolika metų Lietuvoje tarnavęs
misionierius, brolis Lewis Wight. Jis į
Lietuvą darbo reikalais atvyksta porą
kartų per metus.

Po jo sveikinimo žodį tarė Baltijos
misijos prezidentas Kirilas Pochilko. Jis
atkreipė susirinkusių dėmesį, jog esa-
me išties labai palaiminti, kad Viešpats
pradėjo dirbti savo darbą Lietuvoje, kad
gyvename nuostabioje šalyje būtent
šiuo metu, kad galime laisvai rinktis
drauge ir klausytis Dievo žodžio, kad
misionieriai gali daryti viską, kas jiems
atrodo reikalinga, kad atvestų žmones
pas Kristų. Taip pat prezidentas Pochil-
ko pabrėžė, kad Viešpats kai ko tikisi iš
teisių žmonių ir kad apie tai rašoma net
Raštuose: „Tačiau Dievo vaikams buvo
įsakyta, kad jie dažnai rinktųsi drauge
ir jungtųsi pasninke ir karštoje maldoje
dėl tų, kurie nepažinojo Dievo, sielų
gerovės“ (Almos 6:6).

Baigdamas prezidentas pažadėjo,
kad mūsų šalis ir visos Pabaltijo šalys
klestės tiek, kiek teisūs žmonės daly-
vaus Dievo darbe, jungdamiesi pas-
ninke ir maldoje dėl savo šalies ir dėl
Dievo nepažįstančių žmonių. Jis pasa-
kė: „Visa savo širdimi žinau, kad čia gali
būti kuolas, kad Viešpats paruoštų savo
vaikus antrajam Kristaus atėjimui. Jis jau
pasakė apie tai. Ir mes pajėgūs dalyvau-
ti Jo darbe! Tai taps milžinišku palaimi-
nimu šiai šaliai ir šiai žemei. Viešpats
žino savo darbą ir jį dirba, ir mes būsi-
me palaiminti, jei jame dalyvausime.“

Didžioji renginio dalis buvo skirta
narių pasirodymams. Klaipėdos sky-
riaus nariai šlovino Viešpatį giesmėmis
ir psalmių eilutėmis. Kauniečiai suvai-
dino sceną iš pranašo Džozefo Smito
gyvenimo. Šiauliečiai su savo skyriaus
prezidentu priešaky visus pralinksmino
muzikiniu vaidinimu. Vilniaus I sky-
riaus merginos sukūrė filmuką, paro-
dantį, kaip gerai nariai žino Raštus, o
kunigija suvaidino Senojo Testamento
istoriją apie talentus. Vilniaus II sky-
rius visus linksmino pačių sukurtomis
talalinėmis. Šiuo metu Lietuvoje tarnau-
jančių misionierių vaidinimas atskleidė,
kaip kartais sunku būna misionieriams
dirbti savo darbą, ir pamokė, kad net
sunkiausiomis dienomis galima šypso-
tis ir neprarasti optimizmo.

Per pietų pertrauką šventės dalyviai
vaišinosi daugybe su meile pagamintų
skanėstų, kuriuos paruošė skyrių nariai.
Visų dalyvių vardų norėčiau padėkoti
seserims ir broliams, kurie negailėjo
savo laiko ir jėgų ir pasirūpino, kad
galėtume taip skaniai papietauti. Taip
pat dėkoju ir šventės organizatoriams,
kurie suteikė galimybę parodyti savo
talentus ne tik ruošiant maistą, bet ir
dekoruojant patalpas. Salė, kurioje
šventėme, buvo išpuošta neužmirš-
tuolėmis ir drugeliais. Jie buvo ne tik

Šventės dalyvių nuotrauka

↑ **Vilniaus II skyriaus pasirodymas**

↓ **Klaipėdos skyriaus pasirodymas**

↑ **Šokame „Vilties“ valsą**

visuotinėse konferencijose skambėjusių Bažnyčios vadovų kalbų atspindys. Kaip sakė šventės organizacinio komiteto vadovė Skaistė Makslakhti-Tolstosheeva: „Neužmirštuolės turėjo priminti, kad jau 25 metus mes stengiamės nepamiršti nė vieno, ir paskatinti ateinančius 25 ir 50 metų taip pat nepamiršti nė vieno. Spalvoti drugeliai simbolizavo, kad mes visi esame šeima: visi skirtingi, visi su savo patirtimi, bet visi vienos amžinos Dangiškojo Tėvo šeimos nariai.“

Šventė baigėsi „Vilties“ valsu ir smagiu lietuvišku žaidimu „Aguonėlė“.

Bažnyčios Lietuvoje 25-metis buvo puiki proga ne tik visiems drauge susirinkti ir pasidžiaugti, bet taip pat prisiminti praėjusius metus ir išgirsti, ką mano tie, kurie buvo pirmieji. Po šventės savo mintimis pasidalijo pirmasis Lietuvos apygardos prezidentas, brolis Antonas Kulmanas. Lietuvoje jis tarnavo nuo 1997 m. rugpjūčio 4 d. iki 1998 m. gruodžio. Jis sakė:

„Tarnavimas Lietuvoje buvo vienas iš nuostabiausių mano religinių patyrimų. Kai atvykau į Lietuvą, nežinojau, kodėl

čia atvykau, bet žinojau, kad Viešpats žino. Misijos prezidentas Bartelas Džensenas pašaukė mane tarnauti pirmuoju Lietuvos apygardos prezidentu ir aš atsakiau: „Ko Viešpats nori, tą aš darysiu.“ Po kurio laiko vyresnysis Bušė išventino mane apygardos prezidentu. Buvo nuostabu dirbti su žmonėmis čia, bažnyčioje.

1997 m. – 1998 m. Vilnius buvo didžiausias skyrius, bet Kaune buvo daugiau aktyvių narių. Tuo metu ir Kaune, ir Vilniuje sakramento susirinkimuose lankydavosi apie 40–50 narių. Klaipėdoje lankydavosi apie 25–30 narių.“ Į klausimą, ar nenuliūdo pamatęs, kad bažnyčia Lietuvoje tarsi ir neauga, brolis Kulmanas atsakė:

„Myliu jus, Bažnyčios narius, myliu jus – pionierius. Žinau, kad nelengva, bet jūs pamatysite, kad buvo verta. Bažnyčia augs Viešpaties laiku ir Viešpaties būdu. Jam reikia ne skaičiaus, bet pasišventusių narių, kurie turi stiprų liudijimą, kurie augina teisius vaikus, kurie pavyzdys kitiems. Žmonės žino, kad jūs kitokie, ir jie gerbs jūsų išskirtinumą. Priešininkas, žinoma, stengsis

padaryti, kad jūs nesiskirtumėte, bet jei liksite stiprūs, tada žmonės ims burtis aplink jus.

Per 60 metų bažnyčioje savo akimis mačiau kaip Floridos valstijoje iš 350 dvasia stiprių narių bendruomenės išaugo vienas kuolas, antras, trečias, ketvirtas, penktas, šeštas, septintas ir skaičius bei liudijimai vis auga. Dabar čia yra dvi šventyklos. Visoje Floridos valstijoje yra daugiau nei šimtas penkiasdešimt tūkstančių narių.

Taigi, Bažnyčia augs Viešpaties laiku ir Viešpaties būdu. Žmonės ateis, bet labai svarbu suprasti, kad jūs esate bažnyčia. Jūs atstovaujate bažnyčiai tuo, kaip gyvenate pagal Evangelijos tiesas. Būtent tai paskatins žmones siekti tiesos. Dalydamiesi su jais meile, jūs augsite kartu. Aš žinau, kad tai tiesa, nes savo akimis mačiau, kaip iš mažytės sėklos išaugo didžiulė bendrija. Viešpats žada, kad riedulys, iš pradžių nedidelis, riedėdamas pripildys visą žemę. Jūs pamatysite, kaip tai vyksta. Tiesiog pasitikėkite Dievu ir Jėzumi Kristumi, nes jie tiki jumis. Jūs galėsite matyti šimtus ir tūkstančius Jėzaus Kristaus bažnyčios narių, susirinkusių drauge į konferencijas jūsų gražioje šalyje.

Tiems, kurie pasirinko karalystę, galiu patarti tiesiog laikytis savo sandorų. Tai darydami jausite Jo Dvasią, kuri liudys jums ir kitiems apie tiesą. Jeigu mes tai darysime, nesvarbu, kiek mūsų bus – jeigu tai darysime vieninai, bažnyčia išaugs.“ ■

„Koks didis bus jūsų džiaugsmas, jei atvesite pas mane daugelį sielų!“

Vyresnysis Andrulevičius

Kauno skyriaus narys, dabar tarnaujantis nuolatinėje misijoje Anglijoje

Mano misija neįtikėtina – viskas vyksta geriau, nei įsivaizdavau. Tiesa, pradžia buvo ne tokia, kaip tikėjausi ar norėjau *aš*, bet dabar mano misija yra tokia, kokia DIEVAS nori, kad būtų. Juk *aš* atvykau čia vykdyti ne savo valios, o JO. Jis, o ne kas nors kitas mane pašaukė į Darbą.

Tarnaudamas čia, Anglijoje, suvokiau, kad pagrindinis žmogus, kuris bus tikrasis atsivertusysis į tikėjimą per mano misiją, esu *aš* pats. *Aš* niekad nesijaučiau taip arti Kristaus, kaip kad jaučiuosi misijoje tarnaudamas Dievui ir Jo vaikams. Tokio artumo pagrindas yra kasdieninis Raštų tyrinėjimas. Kiekvieną rytą mes turime bent valandą studijuoti Raštus ir bent pusvalandį Mormono Knygą, nes ji mūsų pagrindinis darbo įrankis. Vidutiniškai Raštus *aš* studijuoju apie dvi valandas kasdien.

Iš savo kelionių po Raštus sužinojau, kad studijuojant Raštus ir bandant geriau pažinti mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų, pajuntama neįtikėtina dvasia ir ramybė – ta dvasia ir ramybė man padėjo sunkiausiomis akimirkomis, kai galvodavau, jog daugiau nebegaliu išverti pažeminimų, pašaipų bei visų kitų, rodės, nepakeliamų išbandymų. Tuomet girdėdavau Gelbėtojo balsą, jutau Jo dvasią, jutau, kaip Jis neša mane per išbandymus. *Aš* labai džiaugiuosi, kad praleidžiu daug laiko nagrinėdamas Raštus. Tai padeda man būti nuolankesniai ir paklusnesniai, o

paklusnumas atneša daug palaiminimų ir net stebuklų. Kartais būti paklusniam nėra patogu ir visai nesmagu.

Mūsų misijos prezidentas vyr. Lepardas sakė: „Patogus gyvenimas nėra tobulėjimas, o tobulėjimas nėra patogus gyvenimas.“ Visiems savo draugams, kurie galvoja, ar tarnauti misijoje, ar ne, *aš* sakau: „Nedvejokite, bet eikite ir tarnaukite!“ Pamatysite neįkainojamą stebuklų, nes su jumis visą laiką bus Gelbėtojas ir Jo Dvasia, kaip pažadėta Doktrinos ir Sandorų 84:88: „*Aš* būsiu jūsų dešinėje ir kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų.“

Be abejo, reikia darbų ir tikėjimo. Tvirtas, ugingas ir kitus įkvepiantis tikėjimas kartu su kruopščiu, uoliu ir pastoviu darbu atneša neįtikėtinus stebuklus. Dar daugiau stebuklų, kaip supratau tarnaudamas čia, Anglijoje, atneša bendras darbas. Misionieriai, kad ir kokie gabūs ir stropūs tarnai, vieni negali pastatyti didelės Dievo karalystės. Mums, misionieriams reikia narių pagalbos. Kartu mes galime padaryti net tai, kas atrodo neįmanoma. Kartu su misionieriais bei Dievo palaima, mes galime ir pastatysime pirmą kuolą Lietuvoje! Netikite manimi? Tuomet patikėkite apaštalo M. Raselo Balardo žodžiais, pasakytais, kai jis kreipėsi į Europos šalių narius: „Dievas yra paruošęs daugybę stebuklų, ir mes esame tie žmonės, per kuriuos Dievas

Vyresnysis Andrulevičius ir Lietuvoje misiją atlikęs Gordonas Hengstas

darys stebuklus. Mums reikia tik tikėti, kad galime tuos stebuklus atlikti.“

Aš nuoširdžiai tikiu, kad Dievas mums yra paruošęs neįtikėtinų dalykų, tik ar mes esame pasiruošę? Ar tikime, jog galime atlikti viską, ką Dangiškasis Tėvas pasakys, net jei kritikai sako, kad tai neįmanoma? *Aš* nedvejodamas sakau: taip, mes galime tai padaryti! Mes galime ir pastatysime pirmą kuolą Lietuvoje! Tai neįvyks per naktį ar per keletą mėnesių ir nebus lengva. Tai pareikalaus mūsų visų pastangų bei sugebėjimų, mūsų talentų ir kruopštaus darbo, bet tai įvyks.

Ar galite įsivaizduoti tą džiaugsmą ir laimę, kai vieną dieną Lietuvoje, mūsų mylimoje žemėje, stovės šventykla? Kai galėsime į ją nuvykti kada tik panorėję ir mums nereikės praleisti visos dienos kelionėje? Kviečiu visus pažvelgti kartu su manimi į tą šviesią ir gražią ateitį.

Aš tikiu, jog laiminami ir padedami Dievo, sunkiai, nuolankiai ir kruopščiai dirbdami mes galime tai padaryti. Mes galime atlikti tokius neįtikėtinus žygdarbius kaip Alma ir keturi karaliaus Mozijo sūnūs. Mes esame tie neįtikėtini misionieriai, kurie padės atsiversti šimtams žmonių. O tada „koks didis bus jūsų džiaugsmas, jei atvesite pas mane daugelį sielų!“ (DS 18:13–16)

Broliai ir seserys, tikrai žinau, kad Jėzus Kristus yra gyvas, Jis veda mus

tuo keliu, kuris padės sugrįžti į Dievo karalystę. Jo meilė begalinė. Jo stiprybė verčianti kalnus. Jis visada su mumis: ne tik sunkiausiais momentais, bet ir laimingiausiais. Aš tikrai žinau, kad Amžinasis Tėvas mums padės įvykdyti Jo darbą, kurį atlikti visi esame pašaukti. Jis apšvies mūsų protą ir įkvėps pasakyti tai, ką reikia. Žinau, kad esame pašaukti ir išrinkti dirbti Jo nuostabų darbą, ir nuoširdžiai linkiu, kad kiekvienas pajustumėte tai visa savo širdimi. ■

savo gyvenime išmokyti suprasti Raštus žinos kelią, kuriuo turi eiti, ir bus labiau linkę jame pasilikti. Nuklydę galės į jį sugrįžti ir, padedami, galės atrasti kelią, iš kurio išklydo“ (President Boyd K. Packer “The Key to Spiritual protection”).

Kartais atsigręžiamo į Viešpatį ieškodami atsakymų ir norų išsipildymo, pamiršę, kad Jo apreiškimai dažniausiai gaunami per Raštus. Ne be reikalo juos vadiname Dievo žodžiu: „Sotinkitės Kristaus žodžiais; nes štai, Kristus žodžiai pasakys jums viską, ką turėtumėte daryti“ (2 Nefio 32:3). Tokiomis akimirkomis esame lyg tas žmogus, kuris išsiunčia prašymą, tačiau neprisirošia nueiti iki pašto dėžutės pasiimti atsakymo.

Raštai yra tarsi šviesos spinduliai, kurie apšviečia mūsų protus ir paruošia mus priimti vadovavimą ir įkvėpimą iš aukštybių. Viešpats nuolat pataria pirma ieškoti Dievo karalystės ir Jo teisumo (žr. Mato 6:33, Luko 12:31, 3 Nefio 13:33), tačiau atėjus laikui priimti, šį, regis, paprastą sprendimą, dažnai delsiame ir tai, kas svarbiausia, atidedame rytdienai.

Gimdytojai, prašau, padėkite savo vaikams seminarijos pamokas paversti neatsiejama jų kasdinių veiklų mokslo metuose dalimi. Raštų studijavimą paverskite kasdiene savo gyvenimo dalimi ir pamatysite, kaip pasipils palaiminimai.

Raštuose girdime įspėjimo balsą ir randame didžiulės paramos šaltinį. Gyvendami pagundų ir apgaulės pasaulyje negalime apleisti dieviškos apsaugos nuo Šėtono. Viešpats nejuokaujantiems su tuo, kas šventa, pažadėjo nuostabius palaiminimus

VIETINIŲ PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ BALSAI

Kodėl kartais negauname atsakymų iš aukštybių?

Sergėjus Semionovas

Seminarijų ir religijos institutų Europos Rytų krašte direktorius

Kas iš mūsų nenorėtų visada žinoti teisingo sprendimo? Būtų puiku, jeigu galėtume išvengti klaidingų prielaidų apie žmones ar klaidų renkantis gyvenimo kelią! Kaip jauni žmonės gali nepasiduoti bendraamžių spaudimui? Kokio išsilavinimo turėčiau siekti? Kur jo siekti? Kuo turėčiau tapti? Ar reikia pakeisti dabartinį darbą ar geriau tiesiog luktelėti? Su kuo turėčiau susituokti? Kaip teisingai auklėti savo vaikus? Kaip tvarkytis su savo silpnybėmis? Kaip neprarasti laimės gyvenimo išbandymuose?

Kiekvienas susiduriame su šiais sunkumais. Apaštalas Paulius pranašavo ir įspėjo „kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai“ (2 Timotiejui

3:1, taip pat žr. 2–7 eil.). Tačiau šiame apreiškime, nusakydamas išbandymus ir problemas, Paulius taip pat moko, ką turime daryti, kad apsisaugotume: „O tu pasilik prie to, ką išmokai ir įtikėjai, žinodamas, iš ko išmokai. Tu nuo vaikystės žinai šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išgelbėjimui per tikėjimą, kuris yra Kristuje Jėzuje“ (2 Timotiejui 3:14–15, taip pat žr. 16–17 eil.). Raštuose randame dvasinės apsaugos ir asmeninio apreiškimo raktus.

Kad visi turėtų galimybę įgyti šiuos neįkainojamus raktus, Viešpats savo Bažnyčioje įsteigė dvi jaunimo programas. Tai yra seminarijos ir religijos instituto programos. Prezidentas Boidas K. Pakeris sakė: „Vaikai anksti

(žr. Doktrinos ir Sandorų 6:12). „Ir kas tik klausys Dievo žodžio ir tvirtai jo laikysis, tie niekada nepražūs; ir priešininko pagundos bei ugninės strėlės negalės jų pergalėti iki aklumo, kad juos nuklaidintų sunaikinimui“ (1 Nefio 15:24).

„Taip, mes matome, kad kiekvienas norintis gali laikytis Dievo žodžio, kuris yra gyvas ir galingas, kuris atskirs visokią velnio apgaulę, pinkles bei vylius ir ves Kristaus žmogų anksčiau ir siauru keliu per tą nesibaigiančią nelaimės prarają, paruoštą nelabiešiams praryti, ir atves jų sielas, taip, jų nemirtingas sielas, Dievo dešinin dangaus karalystėje atsisiesti su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, ir su visais mūsų šventais tėvais, kad daugiau iš ten nebeišeitų“ (Helamano 3:29–30).

Nauji mokslo metai seminarijoje ir religijos institute jau prasidėjo rugsėjį. Savo klasėse laukiame jaunuolių nuo 14 iki 30 metų! Kiekvienas mokinys neįkainojamas ir prisideda jam savitu būdu. Šiais metais studijuosime Doktriną ir Sandoras. Tas Bažnyčios istorijos laikotarpis kupinas nepakartojamų įvykių, įkvepiančių pavyzdžių ir stebuklų. Kiekvienas galime eiti Bažnyčios pionierių keliu ir geriau suprasti, kaip mes, Bažnyčios Rytų Europoje pionieriai, turėtume gyventi šiomis dienomis. Jeigu pamokose esame nuoširdžiai pasiryžę sekti Viešpaties nurodymais, pajusime Dievo Dvasią ir „Jis nukreips [mūsų] takus“ (žr. Patarlių 3:5–6), vedančius į visą teisumą. Gausime atsakymus į mums svarbiausius klausimus. Liudiju, kad jaučiu tai savo gyvenime ir matau tai stropių seminarijos ir instituto mokinių gyvenimuose. Ateity be gyvo apreiškimo bus neįmanoma išgyventi. ■

Patriarchalinis palaiminimas. Liudijimai

Raštų rodyklėje sakoma, kad įšventinti patriarchai suteikia palaiminimus vertiems Bažnyčios nariams. „Patriarchalinis palaiminimas apima Viešpaties patarimą palaiminimą gaunančiam asmeniui

ir paskelbia laiminamo žmogaus liniją Izraelio namuose.“ Kai kurie nariai, jau gavę šį išskirtinį ir neįkainojamą palaiminimą, panorą savo dvasiniais įspūdziais pasidalyti su žurnalo skaitytojais. ■

Dievas visada su manimi

Nijolė Karalienė

Vilniaus I skyrius

Patriarchalinio palaiminimo gavimas man buvo labai svarbus įvykis. Kai susitikau su patriarchu, jis įjungė grotuvą ir ėmė skambėti giesmė „Šventieji, šen“ (Giesmės, 188). Ši giesmė skambėjo ir per mano krikštą, todėl simboliškai tarsi įrėmino mano gyvenimą tarp dviejų man labai svarbių įvykių. Niekad iki tol ir niekad po to neteko išgyventi to, ką patyriau kartu su patriarchu klausydamasi šios giesmės. Mačiau save, tarsi būčiau varčius seną nuotraukų albumą: prieš akis prabėgo mano vaikystės, jaunystės ir brandaus gyvenimo įvykiai. Priblokšta tokių vienas kitą keičiančių ryškių prisiminimų, staiga pajutau, kad nuo pirmo mano įkvėpto oro gurkšnio, nuo pirmo žingsnio ir pirmo išstarto žodžio – per visą

mano vaikystę Dievas buvo šalia ir mane vedė. Jis lydėjo mane paauglystės metais ir vėliau, kai palikusi tėvų namus, pradėjau savarankišką gyvenimą. Jis buvo su manimi visą laiką! Nė akimirka nepaliko!

Jausmas buvo toks stiprus, kad apie jį pasakiau patriarchui. Jis labai paprastai paaiškino: „Įsiklausyk į giesmės žodžius: „Mus Dievas ir globos, ir ves. Jau greit išstارسime tikrai: „Kaip gerai! Kaip gerai!“ Dangiškasis Tėvas tikrai lydi kiekvieną tavo žingsnį. Jis ne tik buvo su tavimi iki šiol, Jis bus su tavimi iki tavo gyvenimo pabaigos, kol, kaip toje giesmėje, galėsi pasakyti: kaip gerai, kaip gerai. Jis iš tiesų veda tave, todėl šiame gyvenime tau viskas bus gerai, o pasibaigus šiam gyvenimui taip pat viskas bus gerai.“ ■

Noriu gyventi taip, kad išsipildytų pažadai

Timas K., Vilniaus I skyrius

Kai paskutinį kartą į Vilnių buvo katvykęs patriarchas, man buvo gal trylika ar keturiolika metų. Tuo metu nejutau noro gauti patriarchalinį

palaiminimą, o dabar manau, kad jį geriau gauti vėliau, nes ne visi dalykai gali būti lengvai suprantami, kai esi jaunesnio amžiaus. Aš savo

palaiminimą gavau būtent tuo metu, kai buvau pasiruošęs jį priimti.

Šiais metais skyrius prezidentas pasikvietė mane ir paklausė, ar noriu gauti patriarchalinį palaiminimą. Atsaciau, kad labai noriu. Su jauduliu laukiau tos dienos. Jaudinausi ir važiuodamas susitikti su patriarchu. Kai atvykau, patriarchas man davė paskaityti specialiai paruoštą medžiagą apie patriarchalinį palaiminimą. Skaitydamas sužinojau kai ką naujo ir reikšmingo, bet svarbiausia – perskaitęs duotą tekstą, pajutau, jog jaudulio neliko. Visiškai ramus įžengiau į patriarcho kabinetą. Pasikalbėjome maždaug penkias minutes, o tada patriarchas man suteikė palaiminimą.

Jis pasakė, iš kokios giminės esu. Ne kažin ką žinojau apie tą giminę, todėl po palaiminimo apie ją šiek tiek man papasakojo patriarchas, o grįžęs namo gal valandą naršiau internete, kad sužinočiau daugiau. Jaučiau pasididžiavimą, kad esu kilęs iš jos.

Po palaiminimo jaučiausi labai laimingas. Jutau ramybę ir džiaugsmą. Palaiminimas stipriai paveikė mane – noriu gyventi doriau, kad patriarchalinis palaiminimas išsipildytų, nes man buvo pažadėta daug gerų dalykų. Savo bendraamžiams norėčiau pasakyti, kad gavę palaiminimą, jie nieko nepraras, priešingai, gali būti motyvuoti gyventi geresnį gyvenimą, todėl visus skatinčiau ir visiems linkėčiau gauti patriarchalinį palaiminimą. ■

Timas K.

Monika P.

Dievo palaiminimas

Monika P.

Vilniaus I skyrius

Kadangi gimiau pastarųjų dienų šventųjų šeimoje, apie patriarchalinį palaiminimą girdėjau jau seniai, tačiau susidomėjau tik neseniai. Draugė, kuri pirmoji ir vienintelė iš jaunimo buvo gavusi palaiminimą, pasakojo apie nuostabius jausmus, kuriuos jautė, kai jį gavo. Aš pati jau norėjau gauti palaiminimą, todėl jos pasakojimas skatino mane daugiau apie jį sužinoti. Pirmiausia informacijos ieškojau Raštų rodyklėje, lds.lt puslapyje, be to, bažnyčioje vyko kelios pamokos apie patriarchalinį palaiminimą. Nors nemažai perskaičiau ir sužinojau, tačiau dabar manau, kad galėčiau dar geriau

pasiruošti, nes patriarchalinis palaiminimas labai svarbus.

Prieš vykdama susitikti su patriarchu, nuoširdžiai pasimeldžiau. Manau, man tai padėjo susikaupti, nes jutau, koks svarbus yra šis palaiminimas, ir todėl šiek tiek bijojau. Atvykusi į bažnyčią, paprasčiausiai bandžiau prašyti Dievo pagalbos. Man labai padėjo informacija, kurią davė perskaityti patriarchas. Skaitydama radau atsakymus į beveik visus savo pagrindinius klausimus, į kuriuos atsakymų negalėjau rasti skaitydama Mormono Knygą. Tekstas buvo rusų kalba, todėl skaičiau lėtai, o tai suteikė man galimybę geriau viską apmąstyti. Man buvo kilę asmeniškų klausimų ir į juos radau atsakymus skaitydama tą medžiagą, todėl galėjau drąsiai eiti pas patriarchą, nes jau žinojau tai, ką man reikėjo sužinoti.

Kai patriarchas pradėjo kalbėti apie palaiminimus, kuriuos galėčiau gauti, mane užplūdo jausmai: džiaugsmo, vilties, kad viskas gal bus ne taip ir blogai, buvo akimirku, kai buvo pasakyti tam tikri žodžiai, kuriuos turėjau išgirsti, nes man tai svarbiausia šiuo metu. Kelis kartus tie žodžiai mane pravirkdė. Nors palaiminimo metu stengiausi nerodyti savo emocijų, jaučiausi labai gerai. Palaiminimas man suteikė drąsos, pasikeitė mano požiūris į ateitį: kas prieš tai atrodė neįmanoma, dabar atrodo įmanoma ir netgi įdomu.

Per palaiminimą jaučiausi taip, lyg būčiau šventykloje. Sužinojusi savo kilmę, supratau, kad mano šeimoje yra žmogus, kilęs iš tos pačios giminės. Tai mane paguodžia, kad esu ne viena.

Gerai suprantu, kad patriarchalinis palaiminimas nėra ateities pasakymas. Tai palaiminimai, kuriuos gali gauti, jei laikaisi Dievo įsakymų. Gali kilti labai daug abejonių, ar tai tiesa, ar ne, bet visą laiką reikia klausyti ne minčių, o širdies, nes Šventoji Dvasia šneka tik per širdį ir jausmus, o protas kartais mus apgauna. Jis bando rasti logišką paaiškinimą.

Esu visiškai įsitikinusi, kad patriarchalinis palaiminimas – Dievo duotas palaiminimas. Kartą mane buvo apėmusios abejonės, ar tai tikrai tiesa, ar tai nėra tiesiog žmogaus sugalvoti ir pasakyti žodžiai? Bandžiau viską apmąstyti, viską tiksliai, kiekvieną žodį, patikrinti, ar galima susieti su kokiomis nors aplinkybėmis. Taigi klausiau protu ir tai šiek tiek skatino mane netikėti, bet kai paklausiau savo širdies, supratau, kad tai visiškai tikra, ir kad aš tikrai gausiu visa tai, jeigu stengsiuosi. Šiuo savo liudijimu rėmiausi ir remiuosi. ■

Mano kelrodė žvaigždė

Viktorija Volegova

Buvusi Klaipėdos, dabar Čorlio, Anglijoje, 3 apylinkės narė

Patriarchalinį palaiminimą gavau būdama dvidešimt vienerių, išvykusi tarnauti į misiją. Man labai pasisekė, nes palaiminimą patriarchas suteikė savo namuose. Nebuvo bažnyčios šurmulio ir žmonių, todėl labai stipriai galėjau jausti dvasią. Man asmeniškai tai labai padėjo susikaupti ir net šiek tiek atsvėrė anglų kalbos įgūdžių trūkumą, nes, nors ir labai stengiausi suprasti patriarchą, kartkartėmis man nepavykdavo. Tačiau žinojau, kad Anglijoje gyveniu 18 mėnesių, todėl neabejojau, kad išmoksiu kalbą ir tuomet gerai suprasiu, kas parašyta palaiminime.

Nors ne viską supratau, ką sakė patriarchas, tačiau, rodė, gautas palaiminimas iš karto mane įkvėpė. Tas jausmas lydėjo ne vieną dieną. Per misiją daug kartų skaičiau savo palaiminimą. Jis man padėjo išverti misijoje patirtus sunkumus. Skaitydama daug ką lengvai supratau, bet buvo (ir yra) tokių vietų, kurių aš nesupratau. Beveik pusė palaiminimo buvo skirta mano šeimai. Ši palaiminimo dalis skambėjo taip, tarsi vienas žmogus pasakotų kitam gyvenimo istoriją. Tik šis pasakojimas skyrėsi nuo įprasto, nes buvo pasakojama ne apie praeitį, bet apie ateitį. Tuomet savo šeiminio gyvenimo net neįsivaizdavau. Galvojau, kad jei viskas, kas pasakyta palaiminime, išsipildys, bus tikras stebuklas. Viskas atrodė neįtikėtina, tačiau jau misijos pabaigoje palaiminimas ėmė

Viktorija su vyru Aleksejumi ir sūneliu Džošu

pildytis. Prieš pat man išvykstant namo, mano tėvai paskambino į misijos prezidento ofisą ir pasakė, kad jiems reikia paso duomenų, nes nori mane užrašyti į jaunimo konferenciją. Po to man paskambino misionierės iš misijos prezidento ofiso ir pasakė: „Matosi, kad tavo tėvai labai nori, jog greičiau ištekėtum.“ Toje konferencijoje, į kurią mane užregistravo tėvai, aš ir sutikau savo būsimą vyrą. Dabar, žvelgdama atgal, suprantu, kad iš patriarchalinio palaiminimo galėjau jį atpažinti – taip detalai man buvo papasakota apie šeimą, kurią turėsiu.

Dievas mato visą paveikslą, o žmogus tik atskiras jo dalis. Man patriarchalinis palaiminimas lyg kelrodė žvaigždė, nes žinau, kad jei išsipildė didžioji jo dalis, tai ir likusios dalys anksčiau ar vėliau išsipildys. Jis man padeda, jei aš stengiuosi gyventi vadovaudamasi juo, – galiu matyti truputį į priekį. Savo patriarchalinį palaiminimą kartais skaitau vietoj Šventųjų Raštų. Yra dar daug neatsakytų klausimų. Gal ne į visus juos bus atsakyta šiame gyvenime, nes patriarchas mane įspėjo, kad nors daugumą dalykų žmonės gauna jau čia, žemėje, dalį jų gaus danguje. Tai leidžia man pasitikėti Dangiškojo Tėvo tvarkaraščiu ir būti tikrai, kad viskas išsipildys, kai ateis laikas. ■